

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 15 maja 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Almos Agrárkülkereskedelmi kft przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

(Sprawa C-337/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 90 — Obniżenie podstawy opodatkowania — Zakres zobowiązań państw członkowskich — Bezpośrednia skuteczność)

(2014/C 212/11)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Almos Agrárkülkereskedelmi kft

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Kúria – Wykładnia art. 90 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U L 347, s. 1) – Zgodność z dyrektywą ustawodawstwa krajowego nieprzewidującego możliwości korekty podstawy opodatkowania w wypadku niewykonania umowy

Sentencja

- 1) Przepisy art. 90 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który nie przewiduje obniżenia podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej w wypadku niewywiązania się z zapłaty ceny, jeśli zastosowanie ma odstępstwo przewidziane w art. 90 ust. 2 tej dyrektywy. Jednakże przepis ten powinien uwzględniać wszystkie inne sytuacje, w których, w myśl art. 90 ust. 1, po zawarciu transakcji podatnik nie otrzymał części lub całości wynagrodzenia, przy czym do sądu krajowego należy zbadanie, czy rzeczywiście tak jest.
- 2) Podatnicy mogą, występując przeciwko państwu członkowskiemu, powoływać się na art. 90 ust. 1 dyrektywy 2006/112 przed sądami krajowymi w celu uzyskania obniżki podstawy opodatkowania podatkiem od wartości dodanej. Choć państwa członkowskie mogą postanowić, że korzystanie z prawa do obniżenia owej podstawy opodatkowania jest uzależnione od spełnienia określonych formalności umożliwiających w szczególności wykazanie, że po zawarciu transakcji podatnik nie otrzymał ostatecznie zapłaty części lub całości wynagrodzenia i że mógł on powołać się na jedną z sytuacji opisanych w art. 90 ust. 1 dyrektywy 2006/112, to zastosowane w tym względzie środki nie mogą wykraczać poza to, co konieczne do wykazania owych okoliczności, zaś do sądu krajowego należy zbadanie, czy wymóg ten został spełniony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 19.10.2013.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-221/12 The Sunrider Corporation przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), wniesione w dniu 24 marca 2014 r. przez The Sunrider Corporation

(Sprawa C-142/14 P)

(2014/C 212/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: The Sunrider Corporation (przedstawiciele: N. Dontas i E. Markakis, Δικηγόροι)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Nannerl GmbH & CO. KG.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie dopuszczalności niniejszego odwołania;
- częściowe uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (trzecia izba) z dnia 23 stycznia 2014 r. w sprawie T-221/12 w zakresie, w jakim oddalone zostały zarzut drugi (naruszenie art. 75 zdanie drugie i art. 76 ust. 1 rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego⁽¹⁾) i zarzut trzeci (naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego), podniesione przez skarżącą w skardze z dnia 25 maja 2012 r.
- przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego rozpoznania w zakresie zarzutów drugiego i trzeciego, podniesionych przez skarżącą w skardze z dnia 25 maja 2012 r. i celem nowego zastosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego,
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w niniejszym postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Sądem i
- obciążenie OHIM koniecznymi kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu administracyjnym przed Czwartą Izbą Odwoławczą w sprawie R 2401/2010-4.

Zarzuty i główne argumenty

PIERWSZY ZARZUT: Sąd naruszył art. 1 pkt 2 dyrektywy 2001/83/WE⁽²⁾ i art. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (WE) nr 726/2004⁽³⁾ w części dotyczącej zakresu stosowania pojęcia „produktu leczniczego”. Sąd przekroczył swoje kompetencje poprzez stworzenie nowych definicji legalnych, czyli pojęcia produktów „mających zastosowanie lecznicze w szerokim tego słowa znaczeniu” i naruszył podlegające zastosowaniu definicje legalne przyjęte przez prawodawcę Unii Europejskiej.

DRUGI ZARZUT: Sąd naruszył prawo wnoszącej odwołanie do bycia wysłuchaną, opierając się bez uzasadnienia na „fakcie notoryjnym” mającym decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu. Naruszył prawo skarżącej do bycia wysłuchaną orzekając w pkt 77 wyroku, że ustalony fakt wchodził w zakres pojęcia „faktu notoryjnego” bez wsparcia tej oceny jakimkolwiek dowodem znajdującym się w aktach sprawy i bez uzasadnienia dlaczego ustalony fakt miał z prawnego punktu widzenia charakter „notoryjny”.

ZARZUT TRZECI: Sąd naruszył art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego w zakresie, w jakim: a) dokonał analizy i oceny ograniczonych do podobieństwa dodatków do żywności na bazie ziół w świetle wyłącznie produktów wyraźnie wymienionych w klasie 32, bez konkretnego zbadania, czy występowało najmniejsze podobieństwo między dodatkami do żywności na bazie ziół i innymi towarami zaliczanymi do towarów z klasy 32; (b) zniekształcił treść zaskarżonej decyzji i zastąpił swoją oceną i uzasadnieniem ocenę i uzasadnienie sporządzone przez Izbę Odwoławczą w części dotyczącej „zainteresowanego kręgu odbiorców”; oraz (c) naruszył prawo przy okazji analizy i oceny indywidualnych czynników/kryteriów podobieństwa rzeczonych towarów, w szczególności w zakresie dotyczącym (i) wykładni i stosowania pojęcia „medyczny” jako charakteryzującego podstawowe przeznaczenie dodatków do żywności na bazie ziół, (ii) obowiązku prawnego, że „duża część” producentów przedmiotowych towarów stanowił te same podmioty, (iii) kryterium/normy prawnej zastosowanej przy porównaniu produktów; (iv) oddalenia zarzutu drugiego, uznanego za nieskuteczny, (v) braku zbadania czynnika „zamienności” oraz (vi) braku zbadania charakteru porównywanych towarów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s.1)

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. L 311, s.67)

⁽³⁾ Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiające wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiające Europejską Agencję Leków